

in de roos

Jaargang 04
Mei 2018

PvdA Nieuwsbrief

Hierbij de nieuwsbrief van de PvdA gemeente Bergen. Discussieert u graag mee, reageer dan naar johanne.pvda@ziggo.nl. U krijgt altijd een reactie op uw actie.

Inhoud

- **Uw privacy**
door de landelijke PvdA
- **Een nieuwe coalitie**
door Ed Bausch voorzitter bestuur
- **Wij zijn toch geen dodo?**
door Nick de Gooijer PvdA-lid
- **Woekerhuren**
door Jan Keijsper
- **Moraalridders zijn kanaries in de kolenmijnen aangeleverd**
door Jan Stet artikel van Roxane van Iperen (VN)
- **Geef uw mening en/of commentaar!**
door Lucia Bakker webmaster
- **Levendige discussie in fracties**
door Johanne Hendriks burgercommissielid

Uw privacy

door de landelijke PvdA

De e-mails over het belang van jouw privacy zijn er de laatste weken in overvloed. En terecht!

Wij nemen de privacy van onze leden en geïnteresseerden zeer serieus. Daarom hebben we een aantal wijzigingen aangebracht in [onze privacyverklaring](#). Deze wijzigingen voldoen aan de eisen die door Algemene Verordening Gegevensbescherming (AVG), de nieuwe wet op de bescherming van persoonsgegevens, gesteld wordt. Wij zetten ons maximaal in om de privacy van onze leden en geïnteresseerden te beschermen en hun gegevens te respecteren.

Wat gaat er precies veranderen?

We vatten de belangrijkste feiten rondom de AVG, de nieuwe wet op de bescherming van persoonsgegevens, voor je samen:

- Wij zijn volledig transparant over welke gegevens we van jou gebruiken.
- Wij delen jouw gegevens nooit met andere partijen voor commerciële doeleinden.
- Je hebt het recht om jouw persoonsgegevens in te zien, te corrigeren of te verwijderen.
- Je hebt het recht op vergetelheid (het volledig wissen van uw persoonlijke data).

Als je als lid of als betrokkene specifieke vragen of opmerkingen hebt over het gebruik van je gegevens, neem dan contact op met privacy@pvda.nl.

Een nieuwe coalitie

door Ed Bausch voorzitter bestuur

Over een nieuwe coalitie is op moment van schrijven niet veel te zeggen. Wordt het iets met nog iets van onze partij en iets van andere partijen die nu niet betrokken zijn bij de vier partijen die een coalitie en een nieuw college proberen te vormen? In dat proces kwam, net als in sommige andere gemeentes, het woord 'raadsbreed' steeds naar voren. Het is een woord dat mij verbaast, in dit kader. Het zou iets zijn om als partij te tekenen voor een aantal punten waar je het met z'n allen overeenstemming zou hebben. Ik begrijp dat niet. En ik wil het ook niet begrijpen, het lijkt mij antidemocratisch. Het gekke is dat partijen die voor 'raadsbreed' zijn, dat nu juist democratisch vinden. Naar mijn geval gaat het in de politiek om de kracht van een idee en als je voor dat idee draagvlak vindt (wat is voldoende draagvlak: 51 tegen 49% of beter 60 tegen 40?) gaat dat idee door. En dat draagvlak kun je soms ook best vinden bij niet-coalitiepartijen. Dichtgetimmerde congsies: bah, wat mij betreft.

Dan over onze partij: landelijk zal er een antwoord-of misschien beter: een gedachte-moeten komen op hoe de PvdA weer duidelijk kan opkomen voor de kwetsbaren in de samenleving. Ondanks welstand

zijn dat heel veel medelanders. En natuurlijk zal daarbij ook echt gezien moeten worden dat we nu niet leven in de situatie van het (post-)industriële tijdperk met zijn voor die tijd kenmerkende tegenstellingen. Die tegenstellingen lijken mij klein bier vergeleken bij de tegenstellingen die de internetrevolutie in combinatie met de uitwassen van kapitalisme oplevert. De toenmalige macht van fabriekseigenaren valt in het niets bij de huidige macht van de eigenaren van internetkennis. Een kennis die bij lange na niet voor velen beschikbaar is. Macht corrumpeert, volgens mij, sowieso. De macht van de nieuwe rijken, rijk geworden in een minieme fractie van de tijd die tot voor kort nodig was om rijk te worden, is in mijn ogen stuitend en amoreel. Zou daar niet een opdracht liggen voor onze partij: de aloude strijd voeren voor de kwetsbaren, maar dan nu gekoppeld aan een moraal van zorgzaamheid voor iedereen. Moge landelijk iemand in onze partij het lef hebben de zaken bij hun naam te gaan noemen: ik denk dat velen in Nederland reikhalzend uitzien naar dat geluid. En wij als afdeling kunnen gaan bespreken hoe we lokaal aan de combinatie kwetsbaar en moreel reveil kunnen werken. Of we nou in een coalitie komen of niet: graag vooral onszelf blijven. Het goede van het oude trots koesteren en het goede van het nieuwe maar met lef de keerzijde van het nieuwe, de verderfelijke uitwassen bestrijden.

Wij zijn toch geen dodo?

door Nick de Gooijer PvdA-lid

Succes vrienden, laten we beginnen met succes! Succes moet je vieren, dat weet je en het verheugt me dan ook dat mijn vriend Jaap Sterk tijdens de laatste landelijke PvdA-enquete op een solide zevende plek eindigde met zijn plan voor een anti-Rabobank-schrootbuks! Chapeau Jaap! Dat staat toch maar weer mooi op de agenda! (<https://ledenkamer.pvda.nl/t/rabobank-als-huisbankier/1128>) En daar zit geen spoorje ironie bij, het zijn juist die kleine verschillen waarin je het onderscheid kunt maken. Ter vergelijking: lekker lullen over extra woningen kunnen we allemaal wel, ja düh..

Iets anders dan, denkt u nog wel eens aan de dodo? (Dat lijkt wel heel/wat anders, maar bankiers,

dodo's, denk er eens over na) Waarschijnlijk nu dus wel, ik heb hem immers net genoemd, maar verder niet zo vaak, gok ik zo. Ik geef eerlijk toe, ik denk ook niet iedere dag aan de dodo, maar af en toe wiegelt die wonderlijke vogel toch mijn gedachten binnen, dat zit zo. De dodo kon niet vliegen maar behoort, althans volgens de wetenschap en die weten het, tot de familie van de duiven. Een dodo zou er dan ook het meest hebben uitgezien als een kruising tussen een duif en een pinguïn - maak je daar maar eens een voorstelling van. Wat moet God een lollige bui gehad hebben!

Een officiële naam van de dodo (daar is de wetenschap het dan blijkbaar nog niet over eens) is "*didus ineptus*", uit het Latijns waarbij *ineptus* 'dom' betekent. Klaar ben je ermee, met zo'n naam. Dan lijkt uitsterven ineens niet meer zo'n heel gekke optie - hoe? Dodo? Ik ben pleite hier!

Ik dacht aan de dodo omdat ik, geruime tijd geleden alweer, het essay van de filosoof Bas Haring gelezen heb genaamd "Het Aquarium van Walter Heijmans" (al had hij het, maar dat zal met zijn achternaam te maken hebben gehad, niet over dodo's maar over haringen) De stelling van het essay was echter vergelijkbaar, namelijk: toen de allerlaatste dodo uitstierf was dat erg maar niet voor die allerlaatste dodo - die wist immers toch van niets meer.

Een soortgelijke en even interressante vraag zou gesteld kunnen worden over de PvdA afdeling Bergen, namelijk: als de PvdA afdeling Bergen zou ophouden te bestaan, zou dat dan erg zijn en belangwekkender dan nog is de vraag: en voor wie zou dat erg zijn?

Dat is een vraag die wij onszelf zouden moeten stellen, wij zijn namelijk de dodo's.

Blijkbaar, gezien de laatste verkiezingsresultaten, ligt de Bergense kiezer hier niet erg wakker van. Misschien komt dat door iets dat mijn vriend Jaap Terpstra, van wiens bijdragen aan de nieuwsbrief ik altijd erg geniet, bij gelegenheid roept; de arbeider is verheven! Dat is zijn rebel-gen, denk ik. En dat klopt! (al klopt dat in absolute zin absoluut niet, de wereld is nog steeds oneerlijk verdeeld maar dat is een andere discussie) We willen een nog plattere tv, we willen een nog grotere auto. We willen ieder dag vlees op tafel en we willen vaker en nog verder op vakantie gvd - niet omdat het moet

maar omdat het kan! Kortom, we willen nogal wat met z'n allen. Resultaat: chaos op Schiphol en Venetië gaat op slot, voor het eerst sinds de middeleeuwen staan er weer poorten om de romantische stad, digitale ditmaal omdat de bewoners door de dikke toeristenschare hun huis niet meer in kunnen, verheven arbeiders allemaal. In de laatste landelijke PvdA-nieuwsbrief stond een stuk dat me bijzonder aansprak. In het prettig-kritische artikel stelde de auteur dat de partij teveel was meegegaan in het marktwerkingsmodel en privatisering van voorheen openbare diensten. Daardoor had de partij teveel de oren laten hangen naar de markt, en zijn sociale gezicht verloochend. En ik was het ermee eens, vrienden. Denk nooit dat je in nieuwe tijden leeft. Natuurlijk, alles verandert, namen, plaatsen, tijden maar het meeste is al eens eerder gebeurd en/of gebeurd straks weer. Rutte draait als een vaantje in de wind, na hem komt er weer een ander, dat werk. En net als ooit voor de dodo gold gaat de darwinistische theorie nu nog steeds op: aanpassen of wegwezen hier. De PvdA zal zich op dit punt aangekomen enkele wezenlijke vragen moeten stellen, met als meest vooraanstaande; waar staan wij voor, en hoe passen wij ons aan? De kiezer heeft gesproken, natuurlijk, en de kiezer heeft gelijk. In hun plannen komt de PvdA hoegenaamd niet voor, ze zullen vast een weloverwogen besluit hebben genomen en democratie getrouwe houden wij ons daaraan. Leg dat maar eens uit, aan een ander, dat je sociaal bent en wat dat dan precies is. Dat valt niet mee, het is een gevoel, je bent er waarschijnlijk in opgegroeid, het zit in je DNA en maakt een wezenlijk deel uit van wie je bent en wat je overtuiging is. Zoals Winston Churchill eens zei 'de waarheid is onweerlegbaar. Kwaadaardigheid kan het aanvallen, onwetendheid kan het bespotten, maar uiteindelijk, daar is het.' Om dus terug te komen op die schrootbuks van Jaap, ik heb daar eens een verhaal over gelezen - nee, niet over die buks! - van Jonathan Safran Foer (inderdaad, ik lees nogal veel, dat zit zo; dat vind ik fijn en wie leuk wil schrijven moet veel lezen, net zoals je goed moet luisteren om goed te spreken) In zijn verhaal vraagt Foer je om je de woestijn voor te stellen, midden op de dag. Het is gloeiend heet, de zon brandt op je hoofd en waar je ook

kijkt zie je niets dan een eindeloze zee van zand en zinderende duinen om je heen, de lucht trilt van de hitte, zie je het al voor je? En hier vraagt de schrijver of je een sprongetje met hem wilt maken. Want in die immense zandvlakte sta jij, in die oven, en je bukt je en pakt dan, tussen je duim en wijsvinger één enkel klein zandkorreltje op, kijk eens, zo klein dat je hem bijna niet kunt zijn door je van zweet betraande ogen. Dan buk je weer en leg je het korreltje achter je neer. Je realiseert het je misschien niet maar op dat moment, als je het korreltje weer loslaat, heb je de hele woestijn verandert. Die is niet meer hetzelfde als daarvoor. Ook een kleine verandering is een verandering. Jullie zijn een bijzonder clubje mensen, de afdeling Bergen, een discussiepartij zoals Johanne het eens noemde, mensen met een mening en een overtuiging en ook genoeg zonder schroom om deze te laten horen en niet vanaf de zijlijn te roepoeteren (is dat een echt woord?) Laat het Expertteam Versnellen van Binnenlandse Zaken en Koninkrijksrelaties (is dat een echte dienst? Wat een democratie!) de formerende politieke partijen in de gemeente Bergen maar helpen met de complexe dossiers, zoals in de krant stond. Wij gaan wel op zoek naar een zandkorrel om te verplaatsen. Wij zijn per slot van rekening toch geen dodo's? Nou dan!

Woekerhuren door Jan Keijsper

Afgelopen maand las ik in de krant een artikel over woekerhuren die in Singapore (of was het Hongkong?) gebruikelijk zijn. Iets van 1000 € per maand voor een hokje van minder dan 10 m². Nu wil ik Nederland niet vergelijken met Oost-Azië, maar ik ben wel blij dat de landelijke PvdA 'wonen' tot een speerpunt heeft gemaakt. Juiste woonruimte is tenslotte een recht voor iedere inwoner. Ook in Bergen is niet iedereen een kapitaalkrachtige villa-bezitter. Wij doen er goed aan om de vinger aan de pols te houden bij de komende nieuwbouwplannen in onze gemeente.

Dus:

- *komen er voldoende sociale huurwoningen (minder dan ca. 700 € per maand) bij.*
- *wordt het 'tussenhuur' segment (ca. 700-1200 € per maand) niet vergeten zodat mensen vanuit hun sociale huurwoning ook kunnen doorstromen; dit gaat het z.g. 'scheefhuren' tegen.*
- *is er ruimte gemaakt voor starters met bv 'tiny houses' (minder dan 50 m² vloeroppervlak);*
- *ondersteunt de gemeente dat bestaande woningen aangepast worden (denk aan toekomst-bestendig wonen, of splitsen van grote woningen).*

We willen tenslotte geen Singapore (of was het Hongkong?) worden!

Moraalridders zijn kanaries in de kolenmijnen

Aangeleverd door Jan Stet

Artikel van Roxane van Iperen (VN)

De terugkeer naar conservatieve familiewaarden is geen antwoord op het verlangen naar zekerheid en geborgenheid van 21ste-eeuwers. De enige oplossing voor het morele verval is een strengere zakelijke én politieke moraal.

Het aangaan van maatschappelijke discussies vergt tegenwoordig nogal wat moed. Zodra je je durft uit te spreken over wat volgens jou 'juist' is, betreed je een slagveld waarvan je niet ongehavend terugkeert. Moraalridder, policormuts, fatsoensrakker, Andries Knevelaar, Gutmensch, rechtsgekkie, Ayn Randdebiel of leunstoelactivist: het publieke debat is een verbale knokpartij tussen moralisten geworden.

Opiniemakers zijn de nieuwe politici, de meutes die ze weten te mobiliseren, bepalen beleid nog voordat er gestemd is. Ophef, elke dag. Voor of tegen vluchtelingen, bankiers, klimaatactie, feminisme, homoseksualiteit, handelsverdragen of datasurveillance; moraal, als in de manier waarop we zouden moeten leven, is een van de belangrijkste thema's van onze tijd. Het is de vuurbal in de ruimte

die hysterisch heen en weer wordt gemept zonder dat iemand er greep op krijgt.

Rechts aan de knoppen

Meestal wordt vooral mensen aan de linkerkzijde van het politieke spectrum verweten dat ze moralisten zijn, maar dat is onzin. Misschien zijn ze door hun pretenties soms irriterender, maar de wellust waarmee aan rechterzijde op hypocrisie wordt gejaagd, verradt een even grote fascinatie voor een zuivere moraal. Alle partijen hebben een levenswijze voor ogen die ze willen bevechten. Linkse en middenpartijen hebben zich alleen in een verdomhoekje laten drukken en reageren momenteel meer dan dat ze creëren, terwijl (populistisch) rechts in ons land en in Amerika - dat een stempel op ons discours drukt - aan de knoppen zit.

Nieuwe spelregels

Reden voor alle paniek is dat we als samenlevingen zijn verwaald in een economisch systeem dat grote invloed heeft gehad op ons gedrag. Morele kompassen waarop we eeuwen voeren, werken niet meer in de huidige wereld, oude gebruiken zijn failliet verklaard en veel nieuwe spelregels druisen in tegen elk basaal rechtvaardigheidsgevoel. De gedeelde grond die nodig is om gemeenschappen te vormen en te behouden, is daarmee weggeslagen. Dát is waar dit over gaat. Het geschreeuw van burgers komt voort uit de morele crisis waarin de westerse wereld verkeert, met leiders die weigeren als morele bakens te dienen. De zwaaiende vingers over en weer symboliseren de verwoede pogingen die mensen doen om zelf weer een ordening van waarden te creëren en daarvoor draagvlak te vinden. De gedeelde grond die nodig is om gemeenschappen te vormen en te behouden, is daarmee weggeslagen. Dát is waar dit over gaat.

Waar je iedereen hoort over de zoektocht naar gemeenschap, gaat het eigenlijk over het opnieuw vinden van een gedeelde moraal: het voegsel van het sociale contract dat ons bindt. Het probleem is dat we de oplossing in de verkeerde richting zoeken: in de terugkeer naar een eng conservatieve culturele en familiemoraal, die niets van doen heeft met de ware oorzaak van die morele crisis. Deze gedachte is tot in de hoogste lagen van de samenleving opgerukt.

Ontmanteling van de moraal

In een recent opiniestuk in NRC, 'Minder moralisme graag, en wat meer incasseringsvermogen', betoogde hoogleraar wijsbegeerte Gabriël van den Brink dat ons publieke debat ten onder gaat aan het hedendaagse geschreeuw van moralisten: mensen die hun eigen oordelen of waarden beter vinden dan die van een ander en dat ook continu ventileren. Volgens Van den Brink wordt dit vooral veroorzaakt door een combinatie van sociale media, toegenomen gevoeligheid over misstanden en de aanwezigheid van een grotere groep mensen die afwijkt van de 'normale Nederlander'. Een beetje meer incasseringsvermogen en wat minder schreeuwen zou ons goed doen, was zijn devies. Ik moest dit drie keer lezen om te geloven dat het er werkelijk stond. Alleen al sociale media als (mede)schuldigen aanwijzen is net zo doordacht als de hongersnood in Jemen wijten aan voedselgebrek.

De ontmanteling van een gedeelde moraal, met als reactie daarop de steeds wanhopiger roep van zogenoemde moralisten, heeft niets van doen met de door Van den Brink genoemde modeverschijnselen. Die ontmanteling vond plaats in drie fasen en had een cruciaal begin met de val van de Berlijnse Muur, toen Mark Zuckerberg welgeteld vijf jaar oud was.

In de tijd van onze (groot)ouders, vóór globalisering, vóór de komst van internet, waren gemeenschappen nog relatief klein en overzichtelijk. Het leven thuis en het werk buitenshuis waren grotendeels in lijn met de gedeelde waarden van het dorp, de kerkgemeenschap of het gewoonterecht, en als men er echt niet uitkwam, was daar het corrigerende kader van de wet. Hoewel dat systeem voor individuele keuzes behoorlijk beklemmend kon zijn, betekende het wel duidelijkheid voor het zakelijke verkeer. De interne norm van mensen viel grotendeels samen met de externe norm zoals de gebruiken van de gemeenschap, het geloof of het recht die voorschreven.

Het leven thuis en het werk buitenshuis waren grotendeels in lijn met de gedeelde waarden van het dorp, de kerkgemeenschap of het gewoonterecht.

De bankdirecteur smeerde de mensen met wie hij op zondag voetbalde geen financiële wanproducten aan en de kleermaker haalde het niet in zijn hoofd zijn eigen dorpsgenoten troep te verkopen. Als je handelde met iemand uit de naastgelegen plaats was het vanuit oogpunt van reciprociteit handig dat eerlijk te doen, en het was logisch belasting te betalen want je genoot rechtstreeks van faciliteiten als onderwijs, een sociaal vangnet of goede wegen. Ook morele correctie kwam grotendeels van binnenuit: normen en waarden werden door leiders voorgeleefd en nageleefd, of dat nu ouders of politici waren. Het recht was een laatste redmiddel, dat niet meer deed dan het bevestigen en afdwingen van de publieke norm.

De val van de Berlijnse Muur in 1989 luidde het globale uitrollen van de westerse vrijemarkteconomie in. Grenzen vervielen, regelgeving werd losser en overheden trokken zich langzaam terug: de wereld werd één groot marktplein. Ongebreidelde groei en individuele ontplooiing waren de nieuwe toverwoorden. Dat betekende - gelukkig - meer vrijheden voor mensen, maar ook voor zaken. Het was opeens mogelijk vanuit Nederland een bedrijf te runnen met toeleveranciers uit Nigeria, een productielijn in India, een klantenservice in Suriname en een wereldwijde afzetmarkt. Binnen de snelgroeiende financiële sector zagen we hetzelfde. Ging je vroeger naar je lokale bank om te kijken welke hypotheek binnen de mogelijkheden lag, nu werden er vanuit enkele centrale locaties op de wereld complexe financiële producten met onbegrijpelijke korte termijnvoorwaarden gecreëerd, die vervolgens tot in de kleinste gehuchten aan mensen van vlees en bloed werden verkocht - ook aan bijstandsmoeders, ook aan familiebedrijven met een langetermijnplanning.

Er was geen rechtstreekse affiniteit meer met de personen met wie je zaken deed. Door schaalvergroting en het wegvallen van grenzen had je een potentieel oneindig aantal klanten over de hele wereld, zonder enige (morele) afbakening waaraan je je had te houden behalve de lokale wet - en daar had je advocaten voor.

Tel daarbij op dat veel menselijke lagen wegvielen door de komst van computers en virtuele relaties in de plaats van persoonlijke kwamen, en je begrijpt de morele ont koppeling. Steeds minder mensen voelden zich nog ergens persoonlijk verantwoordelijk voor, laat staan schuldig. Zie hier ook de Ingrediënten voor het ontstaan van de financiële crisis.

Verheven boven de overheid

Een nieuwe klasse van onaantastbare rijken ontstond, met een vermogensgroei die normale arbeid lachend achter zich liet. De vraag 'Wat is het juiste?' werd niet langer gebaseerd op een intrinsiek gevoel voor rechtvaardigheid, maar overgedragen aan het kader van de wet. Dat kader was door deregulering al danig opgerekt, werd door een groeiende kaste van fiscalisten, advocaten en accountants bovendien zo gewiekst mogelijk geïnterpreteerd, en terwijl enerzijds vakbonden hun invloed zagen slinken, ontstonden anderzijds oppermachtige lobbyclubs die nieuwe wetgeving meeschreven. Conservatieve én progressieve partijen creëerden samen deze geschiedenis. Het resultaat: gestegen ongelijkheid, een mondiaal bedrijfsleven dat zich boven overheden verheven voelt en groot wantrouwen van burgers in de politiek.

Het resultaat: gestegen ongelijkheid, een mondiaal bedrijfsleven dat zich boven overheden verheven voelt en groot wantrouwen van burgers in de politiek.

Winner takes it all- mentaliteit

Maar waar in zaken en politiek inmiddels iedere moraliteit was losgelaten, zagen individuen zichzelf nog wel degelijk als morele wezens. Vooral ten aanzien van sociaal-democratische partijen begon die hypocrisie te steken. Enerzijds een vredelievend wereldbeeld schetsen en opkomen voor onderdrukten, anderzijds meewerken aan een systeem dat juist drijft op een keiharde 'Winner takes all'-mentaliteit. In Nederland zagen we hierdoor een partij als de PvdA langzaam aftakelen, in Amerika werd het genadeloos afgestraft door het boegbeeld van progressieve hypocrisie, Hillary Clinton, naar huis te sturen. Zij presenteerde

zichzelf als moreel hart tegenover Donald Trump, met mooie praatjes over vrouwenrechten en het aanpakken van Wall Street, terwijl ze rücksichtslos over de minnaressen van haar man heen walste en achter de schermen bankiers aanmoedigde hun politieke invloed aan te wenden.

Het nieuwe credo van deze tijd is: als het wettelijk mag, dan kan het.

Ook in ons land creëert dat de meest bizarre situaties. Neem het immorele handelen van Henry Keizer ('maar hij heeft niets strafbaars gedaan'), de volledig geaccepteerde draaideur tussen de publieke en private sector waarbij een oud-minister van Volksgezondheid kan lobbyen voor de tabaksindustrie, of de toenemende tolerantie voor bedrijfsschandalen.

Het is volstrekt normaal geworden dat politici met een uitgestreken gezicht pleiten voor het herstel van gemeenschap via patriottische symbolen, en tegelijkertijd de eerste plaats van Nederland als populairste belastingparadijs voor Fortune 500-bedrijven bestendigen door de dividendbelasting af te schaffen.

Belasting betalen is bij uitstek iets wat gemeenschap en gedeelde waarden symboliseert én creëert, maar de zakelijke lobby is inmiddels sterker dan de publieke ruggengraat. De boosheid, die steeds heviger aanzwelt, geeft wel aan dat bij veel burgers een grens in zicht is.

Die grens zijn ze in Amerika overschreden - maar niet ten goede. De morele verontwaardiging van kiezers over de hypocrisie van haar leiders uitte zich in de keuze voor sloopkogel Donald Trump. Hiermee is daar de derde fase ingeluid. Elke pretentie van moraliteit binnen de wereld van politiek en zakendoen is volledig - en met trots - losgelaten. Trump pretendeert niets behalve onbeschaamd en genadeloos geld verdienen en verlost daarmee een hele bovenklasse van haar morele dilemma's.

Als ze die nog had.

De heimwee naar moraliteit en gedeelde waarden uit zich op precies de verkeerde plek.

Een gitzwart universum

Daarmee zou je kunnen zeggen dat we een gitzwart universum van volstrekke immoraliteit zijn binnengestapt. Een bandeloze jungle waarin alles kan en mag. Dat klopt, maar alleen voor een zeer beperkte groep oppermachtigen. Sluw genoeg stelt Trump tegenover die ontmenselijkte wereld van hypercompetitie en zelfverrijking een terugkeer naar een streng conservatieve familiemoraal en behoud van eigen cultuur. Een krap kader van vrouwonvriendelijke 'familie'-waarden - anti-homo-, anti-abortus-, anti-migrant - dat bij veel Amerikanen in goede aarde valt. De schaamteloosheid van het economische systeem wordt gecompenseerd door het in ere herstellen van de ouderwetse schaamtecultuur. De heimwee naar moraliteit en gedeelde waarden uit zich daarmee op precies de verkeerde plek. Het laat het immorele systeem dat we hebben opgetuigd ongemoeid en straft kwetsbare individuen.

In Nederland zijn we nog niet zover als de VS, maar we gaan wel die kant op. De aanhoudende weigering van de Kamer te erkennen dat we een belastingparadijs zijn, de afschaffing van de dividendbelasting, de nog steeds lage kapitaaleisen voor banken ondanks de nachtmerrie van de kredietcrisis, de loonmatiging, de toenemende normalisering van bedrijfsfraude, waartegenover een culturele nostalgie wordt geplaatst om (sommige) mensen weer een gevoel van verbondenheid te geven.

Opeens worden de zwaarbevochten vrijheden, waarmee ons land over de hele wereld bekend stond, aangevallen met een continu pleidooi voor de terugkeer naar traditionele rolpatronen en 'westerse' beschaving. Mensen die overspannen zijn geraakt door een overkoepelend systeem van uitsluiting worden gesust door ze zelf weer een kleinere groep te laten uitsluiten; dat is als vrede brengen door iedere burger te bewapenen.

Niet kruipen voor het bedrijfsleven

De moraalridders zijn het probleem niet. Zij zijn de gillende sirenes van de onderliggende, ware crisis. Een crisis die onze politieke leiders weigeren te erkennen, laat staan dat ze er een voortrekkersrol

in durven nemen, omdat dat een gevecht met de sterksten betekent. Het is makkelijker de voortdurende ophef in het publieke debat aan te grijpen om snel te scoren, waarbij ze de complexe onderliggende systeemfouten intact laten. Maar die gedroomde 'gemeenschap' waarmee veel politici momenteel goede sier maken, kun je niet herstellen zonder gedeelde waarden terug te brengen op systeemniveau. Zoals een basisrechtvaardigheid in de losgeslagen vrijemarkteconomie die de groeiende ongelijkheid stopt, die 'simpele' arbeid weer beloont en de taart eerlijker verdeelt. Met andere woorden: het terugbrengen van wettelijke kaders die markt excessen beperken, en er vervolgens voor zorgen dat die worden nageleefd. Dat vereist een overheid die niet langer kruipt voor het bedrijfsleven, maar de rug recht en zo het vertrouwen van burgers herstelt.

Stengere zakelijke moraal

De mogelijkheden zijn er, maar simpel is het niet, zeker gezien onze verbondenheid met de rest van de wereld. Stap één is dan erkennen dat het verlangen naar zekerheid en geborgenheid níét kan worden beantwoord met de terugkeer naar een strenge culturele en familiemoraal, met veel slachtoffers op individueel niveau tot gevolg, maar in de terugkeer naar een strengere zakelijke én politieke moraal. Als dat kwartje valt, gaan we hopelijk om andere dingen roepen, op andere partijen stemmen en is er zicht op een nieuwe realiteit.

Geef uw mening en/of commentaar!

door Lucia Bakker webmaster PvdA Bergen

Doet u mee? Geef jouw mening en commentaar op de lokale, landelijke en wereldpolitiek op de website!

Elke zinnige of zelfs onzinnige maar beschaafde bijdrage wordt geplaatst en wie weet krijg je weerwoord of juist medestanders. Een respectabele partij als de PvdA doet mee in het publieke debat en de leden zijn dan de gangmakers!

Stuur uw bijdrage dan naar

bakker@noordwest.org. Dank.

Levendige discussies!

Interesse in (brede) fractiebijeenkomsten

Wilt u een fractiebijeenkomst bijwonen?

Dat kan, vrije toegang en het verplicht u tot niets! De fractiebijeenkomsten zijn op maandagavond vanaf 19.30 uur in de Jan Ligthartstraat. (Het is niet elke maandag, dus mail s.v.p. voor de data)

U bent van harte welkom!

Samen bouwen aan een stevig PvdA fundament

Hebt u vragen / opmerkingen stuur uw bericht

naar johanne.pvda@ziggo.nl

of bel 06-51980614

Wilt u meer weten over de PvdA afdeling

Bergen? Kijk op www.bergen.pvda.nl.

Wilt u meer weten over de besluitvorming

binnen de gemeente Bergen?

Kijk op www.raadbergen.nh.nl

Bent u geen lid van de PvdA en leest u deze

nieuwsbrief toch? U kunt zich aanmelden

voor deze nieuwsbrief bij

johanne.pvda@ziggo.nl

be our guest

